

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ : «ΠΗΝΕΛΟΠΗ»

Η κ. Πηνελόπη Όφάρελ (Κατερίνα Ανδρεάδη), ύστερ' από μιάν αρμονική συζυγική συμβίωση πέντε χρονών, ανακαλύπτει ξαφνικά, πώς ο άντρας της, ο γιατρός Ντίκ Όφάρελ (Γ. Αποστολίδης), που κυριολεκτικά λατρεύει, την άπατά με μιὰ στενή της φίλη, την Άντα Φέργκιουσον (Μαίρη Ρώμα). Στην άπελπισία της επάνω, συγκαλεί ένα πρόχειρο οίκογενειακό συμβούλιο (τους γονείς της, την Ίσαβέλλα και τον καθηγητή Γκολάιτλ, το θείο της, Ντέβυ Μπάρλο, και το δικηγόρο Μπέτογουορθ) για ν' ανακοινώσει άπλως την άκλόνητη άπόφασή της, να χωρίσει διά παντός από τον άντρα της. Ο πατέρας της, ο καθηγητής Γκολάιτλ, περίφημος μαθηματικός, ρωτά να μάθει τα αίτια του σκανδάλου, κι' όταν πληροφορείται ότι ή άπιστία του γαμπρού του, του γιατρού Όφάρελ, όφείλεται στην... ύπερβολική άγάπη της κόρης του, της Πηνελόπης, συνιστά, σαν ένας πολύκειρος άνθρωπος, το αιωνίως άλάθηστο φάρμακο για την περίπτωση: τέλεια άδιαφορία! Η κ. Όφάρελ, ύστερ' από κάποιους ένδοιασμούς, πειθεται, και άποφασίζει να ύποδυθεί τον πικρό ρόλο της άδιαφορούσης. Και, όπως είναι φυσικό, το άναμενόμενο άποτέλεσμα έρχεται μόνο του: Ο γιατρός Όφάρελ, έπειδή βέβαια άγαπά στο βάθος τη γυναίκα του, ξαναεπιστρέφει σ' αυτήν, άκριβώς γιατί έχει ήδη αρχίσει εκ μέρους της τελευταίας ή εφαρμογή της νέας τακτικής που συνίσταται στο να μη γίνεται πιά κουραστική, διαρκώς προσφέροντας, αλλά δείχνοντας μιὰ πλαστήν άδιαφορία, που για τον Σώμερσετ Μώμ καθώς και για την παλιά και την

εύγχρονη σχετική αντίληψη, καθίσταται άποραίτη για την έπιδικώμενη έρωτικήν Ισορροπία.

Αυτή είναι με λίγα λόγια ή ύπόθεση της κωμωδίας «Πηνελόπη» του Άγγλου Σώμερσετ Μώμ που ανέβασε με τη γνωστή φιλόκαλη έπιμέλεια την παρασμένην εβδομάδα ο θίασος της κ. Κατερίνας Ανδρεάδη.

Στην κωμωδία αυτήν, που εκτυλίσσεται άνάμεσ' από σωρό έξυπνα εύρήματα, ο Μώμ βρίσκει την εύκαιρία, ύφαινοντας μι' άληθινή δεξιοτεχνία τον παραπάνω μύθο του έργου του αυτού, που στο βάθος του είναι τόσοσόν άνθρωπος, γι' αυτό κι' άρέσει ύπερβολικά, να σατυρίσει όρισμένες άδυναμίες—συνήθειες ής άνώτερης άγγλικής κοινωνίας. Το πρόσωπο του Ντέβυ Μπάρλο κυρίως, γίνεται ο στόχος αυτής της πολεμικής, μολονότι ο τύπος αυτός άρκετά άβασθής βέβαια, άλλ' όχι κατ' άνάγκην άντιπαθητικός, δέν έκπροσωπεί παρά μιὰ πλευρά μόνον της νοοτροπίας της τάξεώς του.

Άλλες πλευρές, ή ένα μέρος των, άποκαλύπτονται στα πρόσωπα των λοιπών ήρώων, κι' έτσι ο έπιδικώμενος άντικειμενικός σκοπός του άγγλου κωμωδιογράφου έκπληρώνεται.

Άλλωστε αυτή ή ίδια ή ύπόθεση όπως παρουσιάζεται, συνιστά ένα άρκετά χαρακτηριστικό μέρος της άγγλικής αντίληψως για τον έρωτα, και γενικώτερα για τη ζωή.

Παρασυρθήκαμε όμως — γιατί δέν πρόκειται να κάνουμε κριτική. Η πρόθεσή μας είναι άπλως ν' αναφέρουμε χρονογραφικά την πραγματικά ώραίαν αυτήν παράσταση, καθώς και την ύπόθεση του έργου του Σώμερσετ Μώμ, μιὰ και ο έκλεκτός συνεργάτης μας και θεατρικός κριτικός του περιοδικού μας κ. Σωκράτης Καραντινός, άπουσιάζει από την Άθήνα. Έξαιρέση δά κάνουμε μονάχα, για την κ. Σωτηρία Ίατρίδου που ύποδύθηκε το ρόλο της κ. Ουάτσον, έξ αιτίας μιās άδικης έπίθεσης ενάντιά της από κάποιον άνίδεο κριτικό.

Πραγματικά ή κ. Ίατρίδου δημιούργησε έναν περίφημο τύπο, και γι' αυτό δίκαια χειροκροτήθηκε από το κοινό στη μέση της παράστασης. Φανέρωσε πώς έχει έξαιρετικά προσόντα καρατερίστας και πώς άν παραμείνει στο θέατρο πρόζας, πολλά θα προσφέρει σ' αυτό. Δέν θα σημειώναμε καν το πράγμα, άν δέν έπρόκειτο για έναν κριτικό που, δυστυχώς για τα πνευκά μας ζητήματα, διαθέτει τις στήλες του «Έλευθ. Βήματος», της έφημερίδας αυτής που τιμά τη δημοσιογραφία του τόπου μας.

«Ν. Γ.»